

«ΕΞΕΤΑΣΤΙΚΗ ΤΟΥ ΕΛΕΥΘΕΡΟΥ» ΓΙΑ ΤΗΝ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ ΑΠΟ ΤΟ 1981 ΜΕΧΡΙ ΣΗΜΕΡΑ

ΜΕΡΟΣ 183ο

Τον Μάρτιο του 2001
αποκαλύφθηκαν
οι προεκλογικές προσλήψεις

Ομολογία αποτυχίας από Σημίτη

Μέχρι τώρα είχαμε δει ότι η επίμονη και σταθερή «γραμμή» του τότε πρωθυπουργού Κ. Σημίτη σχετικά με την ένταξη της χώρας στην ΟΝΕ, ότι αυτή έγινε γιατί η οικονομία μας είχε πιάσει τους πραγματικούς στόχους της σύγκλισης και όχι απλά τους ονομαστικούς που έλεγαν και τα κόμματα της αντιπολίτευσης — και κυρίως η Ν.Δ. — αλλά και οι εκθέσεις των οικονομικών οργανισμών, είτε αυτοί ήταν εγχώριοι, όπως π.χ. το ΙΟΒΕ, ή η Τράπεζα της Ελλάδος είτε ξένοι, όπως ο ΟΟΣΑ, η Ευρωπαϊκή Επιτροπή κ.ά.

Μάλιστα, δεν ήταν και λίγες οι φορές που ο κ. Σημίτης επέκρινε με δριμύτητα όλους όσους έλεγαν ότι η ένταξη στην ΟΝΕ έγινε επειδή, λόγω των λογιστικών αλχημειών που έκανε το οικονομικό του επιτελείο, κατορθώθηκε η επίτευξη απλά των ονομαστικών και μόνο στόχων.

Την τακτική αυτή της εμμονής του κ. Σημίτη στο

Του ΣΤΕΦ. Β. ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ
anagrostou@elefteros.gr

δικό του «δόγμα», ότι δεν υπάρχει διαφορά μεταξύ ονομαστικών και πραγματικών κριτηρίων σύγκλισης που οδήγησαν στην ένταξη στην ΟΝΕ, στις 9 Απριλίου του 2001, ήλθε ο ίδιος να ανατρέψει! Και να ομοιολογήσει έτσι ότι άλλο πράγμα ήταν η πραγματική σύγκλιση της οικονομίας και άλλο η ονομαστική! Συγκεκριμένα, μιλώντας ο κ. Κ. Σημίτης σε συνδιάσκεψη του ΠΑΣΟΚ για την ανάπτυξη στις 9 Απριλίου του 2001 είχε, μεταξύ άλλων, δηλώσει:

Σημίτης: Στόχος η επίτευξη της πραγματικής σύγκλισης

«Η επίτευξη της πραγματικής σύγκλισης, έστω και μερικώς, είναι στόχος της κυβέρνησης, που πρέπει να επιτευχθεί μέχρι το 2004!» Μάλιστα, είχε θέσει ως στόχο όχι την απόλυτη επιτυχία του στόχου αυτού καθ' ολοκληρίαν, αλλά απλά το βιοτικό επίπεδο του ελληνικού λαού να έλθει «κοινοτικό», ενώ σχετικά με την ελληνική οικονομία, την είχε συγκρίνει με τις οικονομίες των βαλκανικών χωρών, τονίζοντας τα ακόλουθα:

«Για να αξιολογήσουμε τα όσα πετύχαμε, ας δούμε τι συμβαίνει γύρω μας. Τι τίμημα καταβάλλουν για παράδειγμα οι γειτονικές μας χώρες, που δεν μπόρεσαν να σταθεροποιήσουν τις οικονομίες τους». Στη συ-

νέχεια δε και ρησιμονώντας τις πρωτοφανείς επιθέσεις που είχε εξαπολύσει κυρίως κατά της Νέας Δημοκρατίας για τις επισημάνσεις της ότι η κυβέρνηση Σημίτη είχε φροντίσει με τις γνωστές λογιστικές αλχημείες να επιτευχθούν μόνο τα ονομαστικά κριτήρια της σύγκλισης και όχι η πραγματική σύγκλιση της οικονομίας, είπε τα ακόλουθα: «Στην τετραετία 2001-2004 η κυβέρνηση έχει θέσει ως στόχο την πιο ανεπτυγμένη Ελλάδα, την πραγματική σύγκλιση. Να φέρουμε δηλαδή το βιοτικό επίπεδο των Ελλήνων κοντύτερα στο μέσο κοινοτικό», προσθέτοντας και τα εξής: «Στόχος μας είναι η ανάληψη πρωτοβουλιών που θα διασφαλίσουν: την ισόρροπη και βιώσιμη ανάπτυξη για την Ελλάδα και την καταπολέμηση της ανεργίας, γιατί, παρά τους ταχείς ρυθμούς οικονομικής ανάπτυξης, δεν πετύχαμε ταχεία αύξηση των θέσεων εργασίας, με αποτέλεσμα να αυξηθεί η ανεργία». Στη συνέχεια ο κ. Σημίτης, αφού προσφώνησε τα στελέχη του ΠΑΣΟΚ με το «σύντροφοι και συντρόφισσες», αναφέρθηκε στις προσπάθειες που είχε κάνει η κυβέρνησή του για τη «βελτίωση της ανταγωνιστικότητας της βιομηχανίας και του τομέα των υπηρεσιών και ιδιαίτερα των μικρομεσαίων επιχειρήσεων». Παράλληλα, στην ίδια κομματική εκδήλωση ο τότε υπουργός Οικονομίας και Οικονομικών Γιάννος Παπαντωνίου είχε ισχυρισθεί ότι «το ΠΑΣΟΚ δημιούργησε μια νέα Ελλάδα», ενώ ο τότε υπουργός Ανάπτυξης Νικ. Χριστοδουλάκης είχε, μεταξύ άλλων, σημειώσει ότι «η ανάπτυξη δεν οδηγεί αυτόματα στην ευημερία και τη συνοχή της κοινωνίας», ενώ ο τότε υπουργός Εργασίας κ. Τάσος Γιαννίτσης, που λίγες ημέρες αργότερα θα δημοσιοποιούσε ένα πολύ αυστηρό ασφαλιστικό νομοσχέδιο, το οποίο η κυβέρνηση Σημίτη, λόγω των μεγάλων αντιδράσεων, υποχρεώθηκε να το «πάρει πίσω», είχε πει γενικώς και αορίστως ότι «η ενίσχυση της απασχόλησης πρέπει να είναι ένας από τους στόχους της κυβέρνησης», χωρίς όμως να εξειδικεύσει την επισήμανσή του αυτή, η οποία, όπως φάνηκε αργότερα, περιλάμβανε την ελαστική λεγόμενη μορφή εργασίας.

Μπορεί τον Μάρτιο του 2001 να έδειξε η κυβέρνηση Σημίτη το ενδιαφέρον της για τη λήψη μέτρων για την ανεργία, ωστόσο η έκρηξη το 1999 στο 11,7%, σύμφωνα με τη Στατιστική Υπηρεσία από 11,1% που ήταν το 1998, συνδεόταν άμεσα και με την αποτυχία στις ιδιωτικές επενδύσεις.

Από τα επίσημα στοιχεία προέκυπτε ότι το υπουργείο Εθνικής Οικονομίας απέτυχε να κάνει πράξη την ισόρροπη ανάπτυξη των 13 περιφερειών της Επικράτειας, όπως προέβλεπαν οι σχετικοί αναπτυξιακοί νόμοι, αλλά ούτε και επέβαλε στους επενδυτές να τηρήσουν την υποχρέωση για δημιουργία πραγματικών και όχι θεωρητικών νέων θέσεων εργασίας! Και παράλληλα, παρά το γεγονός ότι από τις εκθέσεις που έκαναν οι αρμόδιες υπηρεσίες του, ότι οι στόχοι της δημιουργίας νέων θέσεων εργασίας δεν επετευχάνοντο, προχωρούσε στην καταβολή των ποσών των δωρεάν επιχορηγήσεων στους διαφόρους επενδυτές!

Κατά την περίοδο 1982-1999, το Δημόσιο εκταμίευσε δωρεάν επιχορηγήσεις ύψους 681,7 δισ. δρχ. και επιχορήγησε το επιτόκιο τραπεζικών δανείων συνολικού ύψους 375,3 δισ. δρχ. σε 16.172 επενδύσεις, οι οποίες δημιούργησαν στα χαρτιά 137.027 νέες θέσεις εργασίας, ενώ τα ίδια κεφάλαια που τοποθετήθηκαν από τους ιδιώτες επενδυτές στη χρονική αυτή περίοδο ανήλθαν στα 592,7 δισ. δρχ. Συνολικά δηλαδή για την περίοδο από το 1982 μέχρι και το 1999, για την οποία υπήρξαν στοιχεία την άνοιξη του 2001, το συνολικό ποσό που διετεθή για ιδιωτικές επενδύσεις στη χώρα μας έφτασε στα 1.732,2 δισ. δρχ. (1,7 τρισ. δρχ.).

Αν τώρα το συνολικό κόστος των ιδιωτικών επενδύσεων διαιρεθεί διά του αριθμού των 137.027 νέων θέσεων εργασίας, που θεωρητικά δημιουργήθηκαν, τότε προκύπτει ότι η κάθε μία νέα θέση εργασίας κόστισε 12,6 εκατ. δρχ.!

Όσον αφορά την κατανομή των ιδιωτικών επενδύσεων στις 13 περιφέρειες της χώρας, πρόσφατα με αναλυτικά στοιχεία ο τότε βουλευτής Αρκαδίας της Νέας Δημοκρατίας Δημ. Κωστόπουλος είχε αποκαλύψει ότι αυτή δεν ήταν ισόρροπη, καθώς από το σύνολο των 52 νομών της χώρας, το 51,80% των δωρεάν επιχορηγήσεων δόθηκε μόνο σε εννέα (9) Νομούς!

Την ελαστική μορφή εργασίας περιλάμβανε η πρόταση του Τάσου Γιαννίτση